Willem räägib igaühele tõt, olgo saks ehk talupoeg, tema neid ei karda, Willemi kukur on raske, kuida kadund wana herra ütles. Lehtede moondamisest wõin teile ühe tõteliko tüki ise seletada, mis mino kadunt onole juhtunud, kes juba mõnda aastat Jumala ees, ja kuida meie suguwõsa, üks wäga ustaw mees oli. Tema oli kui kaheteistkümne aastane poisike ükskord õhtul hoost otsides laane äraeksinud; edasi tagasi joostes ja wahe wahel hõikades tuli wiimaks poisikesel wäsimus kätte. Et pimedal õõl enam lootust ei olnud metsast teed leida, heitis ta puu alla pikale, hirmo ja kartust täis, üksiaino pimedas laanes õõmajale jäädа. Juba kipusid poisikesel silmad wäsimuse pärast kinni waoma, kui kaugelt metsa wahelt üks ele kuum tema silma ulatas, mis kui tule wari puuladwadest paistis. Poisike kargas maast ja tõtas tulekuuma juhil edasi, lootes õõtseliisi tule ääres leida. Edespidi minnes läks mets ika paksemaks, mis läbi tulewalgus silmist kadus. Tema tungis paksust rägastikust waewaga läbi, kunni tük aea pärast jälle tule jälgile sai; tuli näis weel kaunis kaugel olewad ja mida ligemale ta jõudis seda paksemaks läks mets. Äkitselt ühe kõrge jämeda puu tagant edasi waadates, seisis tuluke kogemata tema ees. Suur oli poisikese ehmatus, kui tema õõtseliisi nägi. Kaks musta habemetega meehed, paunad seljas ja pikad kepid käes seisid tule ääres, kolmas oli põlwili ja soras raudoraga tuld. Poisike tahtis salamahti rägastiko pakko pugeda,

kui õnnetumal kombel üks musta habeme mees teda silmas, ja ligemale käskis astuda. Poisikesel sõelusid käsko täites püksid kõwaste liiwa. Mis nüüd temale silma puutus, näitas imelikum kui ime. Mis tema seie saadik õõtseliste tuleks arwanud, oli üks hiilgaw raha hunnik, kõrge sipelga pesa sarnane; läikiw raha paistis tema silma, kui punatuline raud seppa lõetsu ees. „Astu ligemalle, poiss!“ käskis üks habeme mees — „ja tee kaela koti suu lahti!“ Pois täitis hirmoga käsko. Habeme mees täitis